

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobkyně: **Š. B., narozena X**
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 1292/25, 150 00 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 8. 2018, č. j. X,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila své rozhodnutí ze dne 8. 3. 2018, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž nebylo vyhověno žádosti žalobkyně o přiznání starobního důchodu ode dne 22. 4. 2018, a to z důvodu nedosažení důchodového věku. Žaloba byla žalobkyní podána nejprve k Okresnímu soudu v M., který řízení o žalobě usnesením ze dne 22. 8. 2018, č. j. 16 C 272/2018-6, zastavil s tím, že v uvedené věci je věcně a místně příslušný Krajský soud v Praze, ke kterému může žalobkyně podat žalobu ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci usnesení. Žalobkyně odeslala žalobu zdejšímu soudu dne 3. 9. 2018.
2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že v § 32 odst. 4 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 310/2017 Sb. (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) je stanoveno, že podmínka výchovy dítěte pro nárok na starobní důchod je splněna, jestliže žena pečuje o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu deseti roků. Tato

podmínka byla dle žalobkyně splněna, když její syn D., narozený X, se odstěhoval do P. v červenci 1992, tedy po dosažení věku deseti roků. Čestné prohlášení obou rodičů bylo doloženo, navzdory tomu byla péče obou rodičů o syna D. žalovanou rozporována.

3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zejména uvedla, že v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o důchodovém pojištění byla žádost žalobkyně zamítnuta, neboť žena narozená v roce 1958, která vychovala 2 děti, dovrší důchodového věku ve svých 61 letech a 2 měsících, tj. v případě žalobkyně dnem 22. 10. 2019. Podpůrně přitom § 14 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění stanoví, že tutéž dobu péče o dítě podle § 5 odst. 2 písm. c) téhož zákona nelze započítat současně více osobám. Pečovalo-li o dítě současně více osob, započte se tato péče jako náhradní doba pojištění té osobě, která pečovala v největším rozsahu. Pokud jde o péči žalobkyně o jejího syna D., žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí, v němž uzavřela, že o něj převážně pečoval jeho otec. Žalovaná současně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 3 Ads 37/2003-49, který se zabýval obdobnou otázkou. Závěrem žalovaná podotkla, že na základě další žádosti žalobkyně (ze dne 6. 9. 2018) již byl žalobkyni přiznán rozhodnutím žalované ze dne 16. 10. 2018 starobní důchod před dosažením důchodového věku podle § 31 zákona o důchodovém pojištění, a to od 27. 10. 2018.
4. Ze správního spisu soud zjistil, že se žalobkyní byla dne 27. 12. 2017 sepsána žádost o přiznání starobního důchodu ode dne 22. 4. 2018. V této žádosti žalobkyně mimo jiné požádala o uznání péče o děti, a to o své dvě dcery P. (*...) a I. (*...) a o syna D. narozeného X, k němuž uvedla, že o něj pečovala od jeho narození do sedmi let věku.
5. Součástí spisového materiálu jsou dále kopie rozsudku Okresního soudu v Mělníku ze dne 13. 10. 1988, č. j. 5 C 299/88-27, o rozvodu manželství žalobkyně s otcem D. a P.; tyto děti byly svěřeny soudem do péče otce a žalobkyni byla stanovena povinnost k placení výživného za obě děti (dále jen „rozsudek ze dne 13. 10. 1988“), a kopie rozsudku Okresního soudu v M. ze dne 15. 1. 1993, č. j. P 244/89-69, o schválení dohody rodičů, kterým byla nezletilá dcera P. svěřena do výchovy žalobkyně a otcí bylo uloženo platit na ni výživné, a to ode dne 1. 9. 1992 (dále jen „rozsudek ze dne 15. 1. 1993“). V odůvodnění rozsudku ze dne 13. 10. 1988 Okresní soudu v M. po výslechu účastníků a svědků zejména dospěl ke skutkovému závěru, že rozvádějící se manželé spolu fakticky nežijí od prosince 1987, nevedou společnou domácnost a jednotně nepůsobí ani při výchově společných dětí. Převážnou péči o děti zajišťuje otec, který je i okolím hodnocen v této roli kladně. I proto byly děti následně svěřeny do péče jemu. V rozsudku ze dne 15. 1. 1993 pak tentýž soud dospěl po výslechu účastníků a na základě zpráv orgánů péče o dítě ke skutkovému závěru, že děti nemají společné výchovné prostředí již po dobu přibližně dvou let a že otec žije sám, pouze s nezletilým D.. Do P. se definitivně odstěhoval v roce 1992. Z citované zprávy Okresního úřadu v M. ze dne 10. 9. 1992 přitom vyplývalo, že v té době přebývaly obě děti u prarodičů z matčiny strany a v celodenní péči otce nebyly, často navštěvovaly matku a o prázdninách u ní strávily hodně času, avšak matka neměla dost velký byt na to, aby si je mohla vzít k sobě.
6. Součástí spisového materiálu je dále prohlášení žalobkyně ze dne 21. 2. 2018 o tom, že syna D. vychovávala do jeho zletilosti, i když rozvod rodičů nastal v jeho sedmi letech, že trávila s dětmi dvouměsíční prázdniny u svých rodičů na chatě a že se na každodenní výchově podílela společně s otcem dětí. Nikdy se na výchově syna nepodílela třetí osoba, s bývalým manželem se vždy rozumně dohodli. Tak podle ní zněl i rozsudek, kde se žalobkyně vzdala výživného ve prospěch dětí. Trvalé bydliště bylo shodné.

7. Součástí spisového materiálu jsou i příslušné osobní listy důchodového pojištění týkající se žalobkyně a doklady o provedených výpočtech.
8. Prvostupňovým rozhodnutím byla s odkazem na § 28 zákona o důchodovém pojištění žádost žalobkyně zamítnuta, a to mimo jiné s odůvodněním, že její důchodový věk činí 61 let a 2 měsíce, přičemž při jeho stanovení bylo přihlédnuto pouze k výchově dvou dětí. Dobu péče o syna D. nelze žalobkyni podle § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění pro nárok na starobní důchod hodnotit, neboť tato podmínka je splněna, jen jestliže žena osobně pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu deseti roků.
9. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí námitky, v nichž uvedla, že rozsudek ze dne 13. 10. 1989 pro ni byl bolestivý, jelikož se svými dětmi strávila 5,5 roku na rodičovské dovolené a vždy se o ně řádně starala. Tento rozsudek a „nedohodu“ se svým bývalým manželem brala žalobkyně jako křivdu. Rozsudkem ze dne 15. 1. 1993 zůstal syn D. v péči otce, ale na výchově se žalobkyně s otcem podílela stejným dílem. Při svěření dcery P. do péče žalobkyně se oba rodiče dohodli na společné výchově, proto nepokládali za důležité měnit rozhodnutí u syna, protože počítali, že do šesté třídy bude chodit již do P., kam v roce 1992 následoval svého otce. Žalobkyně i její bývalý manžel se vždy snažili plnit povinnosti vůči svým nezletilým dětem a dohodli se, že jim budou vytvářet rodinné zázemí stejným dílem. Žalobkyně podotýká, že po rozvodu bydleli ve společné domácnosti na stejné adrese, veškeré dvouměsíční prázdniny trávily děti spolu se žalobkyní u jejích rodičů. Žalobkyně závěrem uvedla, že vnímá rozhodnutí prvostupňového orgánu jako nespravedlivé, když současně prohlásila, že všechny tři své děti vychovala do jejich zletilosti. Současně s námitkami proti prvostupňovému rozhodnutí požádala žalobkyně o odstranění tvrdosti zákona.
10. Žalovaná si v průběhu námitkového řízení vyžádala prohlášení otce D., který dne 25. 7. 2018 písemně prohlásil, že se v rozhodném období 1992 - 2000, kdy se synem D. bydlel v P., podílel se žalobkyní na výchově syna stejným dílem. Žalobkyně syna pravidelně navštěvovala a otec naopak se synem pravidelně i v týdnu navštěvovali dceru P., která byla v péči žalobkyně. Sourozenci spolu trávili všechny víkendy, svátky i důležité rodinné události, stejně tak letní prázdniny.
11. Žalovaná následně napadeným rozhodnutím ze dne 13. 8. 2018 námitky žalobkyně zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění zejména s odkazem na shromážděné podklady uvedla, že je zřejmé, že se na výchově syna D. převážně podílel jeho otec. Žalobkyně o syna nepečovala už proto, že D. bydlel od poloviny roku 1992 se svým otcem v P., zatímco žalobkyně se svými dcerami v N.. I když se N. nachází ve středních Čechách, nelze se ztotožnit s prohlášením žalobkyně, že se jako matka podílela na každodenní péči. Spíše je uvěřitelné, že o všechny děti pečovala o víkendech a o prázdninách. Podmínku danou zákonem tak žalobkyně v případě syna D. nesplnila, když o něj pečovala pouze do jeho sedmi let. Žalobkyně tudíž důchodový věk dovrší při výchově dvou dětí dne 22. 10. 2019, při získání potřebných 35 roků celkové doby pojištění. Závěrem žalovaná konstatovala, že žádosti o odstranění tvrdosti zákona se bude zabývat po právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 15. 8. 2018.
12. Ze správního spisu dále plyne, že na základě další žádosti byl žalobkyni skutečně ode dne 27. 10. 2018 přiznán starobní důchod na základě uznání péče o dvě děti (dcery žalobkyně).
13. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal

v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť oba účastníci na výzvu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů nesdělili, že trvají na konání jednání. Jednání nebylo třeba nařizovat ani za účelem dokazování, jelikož soud nepokládal za potřebné provádět důkazy nad rámec toho, co plyne ze správních spisů.

14. Podle § 28 zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky stanovené v tomto zákoně.
15. Podle § 29 odst. 1 písm. i) zákona o důchodovém pojištění má pojištěnec nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně 35 let a dosáhl důchodového věku po roce 2018.
16. Podle § 32 odst. 2 věty první zákona o důchodovém pojištění se důchodový věk u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1971 stanoví podle přílohy k tomuto zákonu. Podle tabulky uvedené v této příloze důchodový věk žalobkyně narozené v roce 1958 činí v případě dvou vychovaných dětí 61 roků a 2 měsíce a v případě tří vychovaných dětí 59 roků a 8 měsíců. S ohledem na datum narození žalobkyně (22. 8. 1958) a v případě splnění počtu let pojištění se jedná o data 22. 10. 2019 (dvě vychované děti), resp. 22. 4. 2018 (tři vychované děti).
17. Podle § 32 odst. 4 věty první zákona o důchodovém pojištění je podmínka výchovy dítěte pro nárok ženy na starobní důchod splněna, jestliže žena osobně pečuje nebo pečovala o dítě ve věku do dosažení zletilosti alespoň po dobu deseti roků.
18. Podle § 20 zákona o důchodovém pojištění se dítětem pro účely tohoto zákona rozumí dítě vlastní nebo osvojené, a pokud se dále nestanoví jinak, též dítě převzaté do péče nahrazující péči rodičů.
19. Podle § 14 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění nelze tutéž dobu péče o dítě podle § 5 odst. 2 písm. c) započítat současně více osobám; pečovalo-li o dítě současně více osob, započte se tato péče jako náhradní doba pojištění té osobě, která pečovala v největším rozsahu. Ustanovení předchozí věty platí obdobně i při péči podle § 5 odst. 2 písm. d).
20. Podle § 5 odst. 2 písm. c) a d) zákona o důchodovém pojištění jsou důchodového pojištění při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny dále osoby pečující osobně o dítě ve věku do 4 let a osoby pečující osobně o osobu mladší 10 let, která je závislá na pomoci jiné osoby ve stupni I (lehká závislost), nebo o osobu, která je závislá na pomoci jiné osoby ve stupni II (středně těžká závislost) nebo stupni III (těžká závislost) anebo stupni IV (úplná závislost), pokud spolu žijí v domácnosti; podmínka domácnosti se nevyžaduje, jde-li o blízkou osobu.
21. Soud po posouzení obsahu správního spisu dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je vydáno v souladu s právními předpisy, přičemž jeho odůvodnění je přezkoumatelné. Soud se ve světle výše citovaných ustanovení právních předpisů a zjištěného skutkového stavu ztotožňuje s posouzením věci tak, jak jej učinila žalovaná.
22. Podstatou předmětného sporu je, zda žalovaná postupovala v souladu se zákonem, když žalobkyni uznala v souvislosti s jejím nárokem na starobní důchod péči o dvě děti, nikoli o tři tak, jak se žalobkyně dožadovala. Žalobkyně se domnívá, že vzhledem k veškerým

okolnostem by jí měla být uznána péče i o syna D., což by znamenalo vznik nároku na starobní důchod již v jejích 59 letech a 8 měsících, a nikoli až v 61 letech a 2 měsících.

23. Klíčovým ustanovením upravujícím tuto problematiku je § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, který stanoví podmínku, že uznatelná osobní péče o dítě musí trvat alespoň deset let v rámci období od narození dítěte do dosažení jeho zletilosti. Žalovanou přitom byla žalobkyni uznána osobní péče o její dvě dcery, o syna D. však nikoli.
24. Z podkladů založených ve spise přitom i podle soudu vyplývá, že žalobkyně osobně pečovala o syna D. v období od jeho narození (X) do období předcházejícího rozvodu s jeho otcem a svěřením obou společných dětí (P. a D.) do péče otce. Z rozsudku ze dne 13. 10. 1988 konkrétně vyplývá, že již v období od prosince 1987 zajišťoval péči o obě děti spíše jejich otec. Odpovědnost za syna D. byla soudem již od přelomu let 1988 a 1989 svěřena jeho otci, který o syna převážně pečoval. V každém případě však bylo citovaným rozsudkem stanoveno, že obě děti se svěřují do péče otce. Nic na tom nemění ani skutečnost, že po rozvodu na přelomu let 1988 a 1989 spolu bývalí manželé podle všeho nějakou dobu žili v jednom bytě. Žít společně v jednom bytě automaticky ještě neznamená, že byla sdílena společnou domácnost a veškerá nezbytná péče o děti.
25. Žalobkyně v žalobě brojí proti neuznání období po rozvodu s otcem nezletilého D. coby období osobní péče o syna, když uvádí, že otec se s D. odstěhoval do P. až v roce 1992, kdy bylo D. 10 let. Z rozsudku ze dne 15. 1. 1993 ovšem vyplývá, že i v období předcházejícím odstěhování D. s otcem do P., žalobkyně neměla syna v osobní péči. To potvrzuje v rozsudku citovaná zpráva Okresního úřadu v M., z níž plyne, že se sice syn se žalobkyní často a rád stýkal, nemohl však u ní bydlet, protože žalobkyně neměla odpovídající byt. V roce 1992 před odstěhováním D. do P. byl D. i P. v osobní péči rodičů žalobkyně, ne však žalobkyně samotné. Po odstěhování pak o D. osobně a soustavně pečoval v převážné míře otec, jak lze dovodit z následující zprávy Obvodního úřadu v Praze 2 také citované v rozsudku ze dne 15. 1. 1993. Žalobkyně přitom tuto skutečnost věrohodně nevyvrátila.
26. Žalovaná ve svých závěrech zjevně vycházela z předložených rozsudků a informací týkajících se situace ohledně péče o syna D. v nich uvedených. Je zřejmé, že pro žalovanou v této situaci nebylo relevantní prohlášení žalobkyně, v němž uváděla, že se na výchově syna podílela po celou dobu od narození do jeho dospělosti, ani prohlášení jejího bývalého manžela.
27. Soud se se závěry žalované ztotožňuje a nepovažuje předložená prohlášení za důvěryhodná. Pokud jde o prohlášení žalobkyně, to vyznívá poměrně překvapivě v situaci, kdy nedlouho předtím v žádosti o starobní důchod sama svým podpisem potvrdila, že osobně pečovala o syna D. od jeho narození jen do jeho 7 let. Navíc i toto tvrzení úplně neodpovídá skutečností zjištěným Okresním soudem v M., který po výslechu svědků a účastníků řízení zjistil, že o D. a jeho sestru se od prosince 1987 (tj. již od jeho 6 a půl roku věku) převážně staral jejich otec, jelikož žalobkyně s nimi přestala vést společnou domácnost. Prohlášení žalobkyně je v rozporu i se zjištěními z rozsudku ze dne 15. 1. 1993, že žalobkyně neměla v roce 1992 D. a P. u sebe, ale že bydlely u jejích rodičů. Za daných okolností neposkytuje prohlášení žalobkyně spolehlivý podklad pro závěry o skutkovém stavu.

28. Pokud jde o prohlášení bývalého manžela žalobkyně, které by rovněž mohlo být relevantní pro posouzení splnění desetileté péče žalobkyně o syna D., to se vyjadřuje pouze k období po roce 1992, kdy žalobkyně s dcerami bydlela v N., zatímco D. s otcem v P.. Byť není nijak zpochybněno to, že se navzájem často navštěvovali, to ještě nepředstavuje důvod pro závěr, že syn byl v osobní péči žalobkyně.
29. I když poskytování osobní péče vlastnímu dítěti ve smyslu § 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění nevyžaduje, aby dítě bylo do péče matky svěřeno soudem, resp. svření tohoto dítěte do péče jiné osoby není překážkou uznání doby fakticky poskytované osobní péče o dítě (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2010, č. j. 4 Ads 65/2009-41) i v době, kdy podle soudního rozhodnutí byl za péči o dítě zodpovědný někdo jiný, vždy musí být splněna podmínka fakticity poskytování osobní péče. Osobní péči je přitom třeba rozumět v zásadě soustavnou péči na každodenní bázi, nejen vzájemné návštěvy a hlídání dítěte o víkendech a o prázdninách.
30. V tomto směru žalovaná správně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 3 Ads 37/2003-49, publikovaný pod č. 410/2004 Sb. NSS, který se zabýval výkladem podmínky osobní péče o dítě, jež je sporná i v tomto případě. Nejvyšší správní soud přitom uzavřel, že „[z]ákon o důchodovém pojištění pro splnění podmínky výchovy dítěte pro uznání nároku ženy na starobní důchod požaduje ‚osobní péči‘ matky, tedy takovou, na níž se matka osobně, aktivně, průběžně podílí. Je zřejmé, že pokud matka dítě navštěvuje, projevuje o něj zájem, přispívá na jeho výživu otci, kterému bylo nezletilé dítě svěřeno do výchovy, podílí se na výchově dítěte. Podle zákona o rodině jsou především rodiče odpovědní za všestranný duševní a tělesný rozvoj svých dětí a zvláště za jejich řádnou výchovu. Pro přiznání nároku na důchod, resp. uznání ‚osobní péče o dítě‘ pro snížení důchodového věku u žen, však zákon o důchodovém pojištění požaduje soustavnou osobní péči o dítě alespoň po dobu deseti roků; tato podmínka nemohla být naplněna, pokud byl syn soudem svěřen do péče otce, který za jeho péči nesl odpovědnost, syn pobýval u otce a matka a syn byli od sebe odděleni.“
31. Smyslem právní úpravy snížení důchodového věku ženám osobně pečujícím o dítě bylo zohlednit náročnost každodenní, prakticky trvalé péče o dítě, která je jednak společensky vysoce záslužnou činností a jednak činností zatěžující organismus mnohdy obdobnou měrou jako výkon zaměstnání, takže může být relevantním důvodem pro mimořádné zvýhodnění v podobě snížení důchodového věku. V tomto smyslu, byť žalovanou zmiňované ustanovení § 14 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění výslovně svým textem neodkazuje na § 32 odst. 4 téhož zákona, jeví se být s ohledem na smysl a význam poslední uvedené podmínky analogicky (podpůrně) aplikovatelným i při posuzování splnění podmínek pro snížení důchodového věku. I v této úvaze proto soud žalované přisvědčuje.
32. S ohledem na uvedené je proto třeba konstatovat, že konkrétní skutečnosti uváděné bývalým manželem žalobkyně v jeho prohlášení ze dne 25. 7. 2018, tj. vzájemné pravidelné návštěvy (z jeho strany i „v týdnu“), společné trávení doby víkendů, svátků, rodinných událostí a prázdnin, samy o sobě nejsou schopny naplnit zákonem vyžadovanou podmínku osobní péče o dítě, neboť postrádají znak soustavnosti a relativní každodennosti, prostě nedosahují takové intenzity, aby mohly být vnímány za do té míry zatěžující, že by žalobkyni osobně vytěžovaly v míře srovnatelné s trvalou výchovou syna ve vlastní domácnosti či s případem tzv. střídavé péče o dítě. I přes popisovanou intenzitu vzájemných vztahů ostatně nelze přehlédnout, že s ohledem na použité formulace se nepochybně ve zmiňovaných (z hlediska běhu času menšinových) dobách jednalo o dočasné střídání v péči o děti, tj. jednou o obě děti pečovala žalobkyně, podruhé jejich

otec, nejednalo se však dle všeho o společnou péči obou rodičů o obě děti, takže by tyto kontakty bylo nutné přičítat výhradně ve prospěch žalobkyně. Hodnocení vyslovené v prohlášení otce dětí, že se žalobkyně podílela na výchově syna D. rovným dílem s ním, tak není adekvátní, a nelze z něj tedy dovodit, že by touto cestou žalobkyně doložila chybějící 3 a půl roku osobní péče o svého syna, pro uznání 10leté péče. Žalobkyně ostatně v průběhu správního řízení ani sama dle všeho nenavrhla ke svým tvrzením žádné důkazy s výjimkou vlastního čestného prohlášení (jež je však svým způsobem také prostým tvrzením účastníka řízení, a nadto bylo vyhodnoceno jako nedůvěryhodné a zčásti nepravdivé).

33. S ohledem na výše uvedené je tak zřejmé, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem (§ 32 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění), když uzavřela, že žalobkyně neprokázala, že splnila podmínku 10 let osobní péče u syna D.. Ostatně ani v řízení žalobkyně nenavrhla ke svým tvrzením žádné důkazní návrhy, soud proto pouze prověřoval dostatečnost podkladů ve správním spise.
34. Soud tudíž uzavřel, že žaloba není důvodná. Proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšná žalovaná vznik nákladů o žalobě netvrdila a ani ze soudního spisu neplyne, že by jí vznikly nějaké náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 13. prosince 2019

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

